

XLVII. LETNIK 1927 IX. ŠTEVILKA
LJUBLJANSKI ZVON
 MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

Rudolf Maister: Gosposvetska straža

Od Lábuda do Baškega Jezéra
 je naša straža stala.
 So enkrat pesmi, enkrat puške pele
 in tam pri Vovbrah, tam ob krškem bregu
 so naše rdeče rože zagorele
 zdaj v klasju, zdaj v božičnem snegu
 za našo Gospo Sveto.

A leta dvajsetega so s prevaro
 nam vzeli to svetinjo našo staro
 in je po vseh slovenskih okencih
 zamajal nageljčke
 togoten vzdih.

Pa v naših oknih nagelj še cvetè
 in v naših srcih še je v pravdo vera
 in tudi krive kolnemo sodnike še
 in vemo: še bo Gospa Sveta zvala.

Anton Novačan: To Businžu.

Starih pojmov krdelo se klanja besedi besed,
 padajo verstva Konfucija, Bude in Krista,
 Upanišade beže, ostanki Jehovinih zmed
 splahnejo v nič — obzorja so čista.

To je brez barve in tona, to je golo to,
 nič več kot to, da gospoduje nad dvomi,
 ločeno z ločenim spaja vesoljstva kolo to
 v mirnem pristanu, kjer se misel ne lomi,
 kjer duša počiva, v brezčasju pozabi telo,
 grehov odvezana čista golobka bela,
 širi se v sladkem brezmejnem to,
 duša moja vesela!